

Частина 1 Вереск уночі

— До стрибка готовий! — виголосив Пухась. Він стояв на даху, розставивши ноги й ворущачи вусами. — Ніжний вітерець і жодної хмаринки. Саме така погода найліпша для польоту!

— Ух-ух-фух! — Сова Лулу недовірливо поглядала на хитку конструкцію з гілок і поліетиленових пакетів, закріплену на спині Пухася. Незліченна кількість різнокольорових мотузок навхрест оперізувала єнотові плечі й убиралася в грубий вузол на його пухнастому черевці. — Закладаюся на порцію котячої їжі, що ти впадеш швидше, ніж минулого разу!

— Минулого разу падав дощ, а в мене були паперові крила, — захищався Пухась. — Логічно, що вони намокли

й зіпсувались! А парашут — це зовсім інша річ. Привіт високим технологіям! Крім того, він водонепроникний.

— Ну як знаєш, — усміхнулася Лулу. — Побачимось унизу-у-ух-ух-ух!

— Навіть не мрійте про мою поразку! — впевнено сказав Пухась. — *Аста ла віста!*

Він ступив кілька кроків, а відтак стрибнув і перемахнув через край даху.

— Ха! — Щойно парашут розкрився, Пухась тріумфально розчепірів лапи в повітрі. Спрацювало!

Він гордо пролетів повз п'ятий і четвертий поверхи.

— А-А-А-А-АР-Р-Р-Р-Р-РІ-І-І-ІВА-А-А-А-А!

— Ух, ух! — видихнула Лулу.

Вона з цікавістю вдивлялася з даху в подвір'я. Там щось вовтузилося й брязкало. Тоді сова помітила гладку статуру свого друга в пісочниці перед затильними дверима.

— Вітаю совох-ох-охоче! То що, вдалося?

— Дурні сумки порвались! — застогнав єнот. — Ще трохи, і я щось собі зламав би.

— Хай там що, а горлав ти як різаний.

Лулу плавно спустилася з даху й підійшла до пісочниці.

Пухась по шию застряг у клубку заплутаних мотузок і кольорових поліетиленових клаптиків. Від його парашута нічого не залишилось. У піску поряд лежали дві іграшкові лопатки й прим'яте відерце.

— Діти знову порозкидали свої речі, — простогнав Пухась. — На моєму посадковому

майданчику! — Він обурено потер пухнасту дупку — місце, яким приземлився на відро.

Лулу нахилила голову й підморгнула.

— Це було — хвилиночку! — бух-ух-ухання номер шість, еге ж?

— Номер сім, — пробурмотів Пухась із повним ротом піску.

— Коли ж ти нарешті зрозумієш, що еноти не вміють літати? — Сова пихато розпростерла красиві крила.

— Можна все, що завгодно, якщо дуже хочеться, — наполягав Пухась. — Треба тільки знати як.

— Ну саме це я й побачила, — посміхнулася Лулу.

— Гм! — Пухась нервово смикнув за мотузку, що обвилася навколо ноги. Аж тут обернувся і посміхнувся: — Дідько! На сьогодні я по горло ситий цими польотами.

Він плюнув великою порцією піску в бік Лулу, і сова злетіла в небо.

— Давай, — крикнула вона пустотливо. — Тепер ти мені заборг-ух-ух-вав порцію котячого корму!

Частина 2

Їжачий послід і кошачі кігті

Дверцята кошачого лазу в затильних дверях тихо рипнули. Пухась обережно просунув блискучий чорний ніс у під'їзд. Ньюхом перевірів, чи все гаразд.

— Нікого нема, повітря чисте, — прошепотів він Лулу. Тоді цілком проліз в отвір. Це було непросто, адже Пухась був досить товстенький навіть як на єнота. Охкаючи, він опустився на підлогу в під'їзді. — А тепер дай мені миску для їжі!

Знадвору Лулу подала йому прим'яте відерце для піску. Одним великим оком вона зацікавлено зазирнула в прохід. — У тебе все добре? Маєш трохи втомлений вигляд.

— Пф-ф-ф, — роздратовано форкнув Пухась. — Чому втомлений? Це ж просто дитяча забавка!

Єнот рішуче надів на голову відро, немов шолом. Для цього йому знадобилися всі чотири вільні лапи. Затим цілеспрямовано рушив угору сходами. Він був майже на другому поверсі, аж раптом...

— Гарний капелюх, Пухасю. Що ти плануєш з ним робити?

Їжачий послід! Це була Шовкуня, кицька пані Блюме з четвертого поверху.

«Дідько! Ось вам і забавка!» — подумав Пухась. Кицька може блискавично дряпнути кігтями — про це він знав із гіркого досвіду.

— Чи можу я чимось допомогти? — солодко промуркотіла Шовкуня. Вона ліниво потягувалась у дитячому візочку, що стояв на сходовому майданчику.

Проте Пухася не надурив цей оксамитовий голос. Єнот машинально нащупав лапкою маленьку подряпину біля вуха, яку йому залишила кішка під час їхньої останньої зустрічі.

«Як могла стара Блюме назвати цього монстра Шовкунею? — уже не вперше запитував себе Пухась. — Колючий Дріт, як на мене, набагато краще!»

Від цієї думки єнот мало не розреготався вголос, але одразу ж прикусив язика й усміхнувся, прибравши невинного виразу. Хтозна, може, цей дряпливий йорж читає думки? Хай там що, Шовкуня давно постерегла, що Пухась націлився на її миску з кормом, і це її аж ніяк не тішило.

— Гаразд, ти мене викрила, — зізнався Пухась. — Але ж я просто хотів трохи скуштувати твого корму, чесно. Усього одну-дві дрібочки. Тобі ж не шкода!

— Так, так, і для цього тобі потрібне ціле відро? — вишкірившись, глузливо запитала Шовкуня.

Пухась скам'янів від страху, а кицька в цей час просто широко позіхнула. Потім висунула з дитячого візочка лапу й з насолодою подивилася на гострі кігті.

— Чому ж ти не підеш у супермаркет? Мабуть, тому, що їжу приносять люди? Вони купують різні різнощі: сир, яйця, молоко, ба навіть піцу й торт. Пакети в них завжди повні-повнісінькі! «Справді?» — подумав Пухась.

Кицька часто розповідала всілякі божевільні історії про людей. Не можна було вірити всім її словам, але, з іншого боку, парашут Пухася, змайстрований із пакетів, пахнув цибулею й сиром. Отже, подеколи Шовкуня казала правду.

— То в цьому супергамкеті справді все є? — жадібно запитав єнот. — А де саме він розташований?

Кицька лукаво посміхнулася.

— Обіцяеш принести мені стакан сметани?

— Без проблем, Шовкуню, — поспішно запевнив Пухась. — Домовились!

Кицька пояснила, як дістатися до супермаркету, і додала:

— Бережи свій розкішний хвіст. Такий похід у супермаркет може бути небезпечним для життя!

— Дурниці! Непосидючий енот умить обдере цю тарілку — і сліду не кине. — Пухась гордо покрутив кінчики вусів. — Побачимось.

Коли Пухась із порожніми лапами вибрався з під'їзду, Лулу здивовано запитала:

— І де кошачий корм? Тільки не кажи, що ти знову все сам з'їв!

Але Пухась просто пройшов повз неї до пісочниці. Він енергійно витягнув одну з лопаток і здійняв її, наче меч.

— За мною! — скомандував він. — Сьогодні вночі ми здобудемо щось краще, ніж котяча їжа!

Частина 3 Дряп! Дряп! Дряп!

Велика автостоянка за супермаркетом мерехтіла в тьмяному світлі вуличних ліхтарів. Повсюди було тихо, тільки загублено стояв самотній автомобіль. Саме під ним переховувався Пухась, тоді як Лулу полетіла на розвідку.

Зрештою енот почув, як вона гукає:

— Ходи-но сюди, тут щось є!

— Нарешті! — Так швидко, як тільки дозволяло кругленьке черевце, енот мчав між колесами. Три карколомні стрибки — і він спіткнувся об порожню пляшку. Перекидаючись і проклинаючи все навколо, Пухась зробив мимовільне сальто. Різко пішов у піке, випроставши лапки. Останні метри він на дупці прокотився перед супермаркетом, як скажена кегля,

